

ஒரு வரம்

முருகையன்

மொழிபெயர்ப்புக்கள்

கனகசு. சிந்தாமலிங் லா

19 8/68

Bliss, George
1872

1872

1872

1872

ஒரு வரம்

ச. இருஷ்ணசாமி
மத்திரிசை, புத்தக
விநியோகர்
வாழ்ப்பாணம்

முருகையன்

மொழிபெயர்ப்புக்கள்

முதற்பதிப்பு:-
தை, 1964

அச்சிட்டோர்:-

ராஜா அச்சகம்,
கிருல்ஸ்ப்பனை.

உரிமைகள் ஆசிரியருக்கு.

உள்ளுறை

1	நீ விரும்பி மனம் வைத்தால் வாழ்வளித்தல் கூடும்	3
2	பித்தன், காதலன், பாவலன் மூவரும்	4
3	பரவாயின்மை	5
4	உதயசூரியன்	7
5	இனிய காதலி	9
6	கண்ணீர் சிந்தாதே	11
7	நாயகியர் பிரிவை முன்னிட்டு	13
8	பழுத்தன செரிகள்	14
9	பேராண்மை	15
10	நாணும் நாயகிக்கு	16
11	காதற்கா	19
12	நோய்ப்பட்ட ரோசா	20
13	நச்சு மரம்	21
14	இதயத்தின் இளவேனில்	22
15	மென்குரல்கள் மாய்ந்த பிறகும்	32
16	ஓடம் ஓடடிச் செல்லவே வேண்டாம்	33
17	அழகிடையே நடை பயில்வாள்	34
18	என்னுடைய ஆசை	35
19	ஒரு வரம்	36

1870

1	...
2	...
3	...
4	...
5	...
6	...
7	...
8	...
9	...
10	...
11	...
12	...
13	...
14	...
15	...
16	...
17	...
18	...
19	...
20	...
21	...
22	...
23	...
24	...
25	...
26	...
27	...
28	...
29	...
30	...

முற்பாட்டு

சங்கத்து நாள் தொட்டிச்சாயந் தரம் வரைக்கும்
எங்கள் மொழியோ டெதிர்ப்பட்ட மற்றவற்றுள்
இங்கிலிசொன் ருழம், அகலம் பொருந்தியதாம்,
ஆதலால் இந்த அயல்மொழிவந் தெம் தமிழை
மோதலாம். மோதி முயங்கிப் பிறந்தவையே,
ஈதெலாம். மேலும் இவைபோன் றவை எழுக.

வையம் முழுதும் வழங்கும் மொழிகளது
கையிலே கோத்தெம் கவியும் நடைபயின்றால்
எய்தும் புதிய திறங்கள்; எமதகத்துக்
கொல்லைப் புறத்துக் குறுகல் வழக்கத்தின்
எல்லைக்கு மிஞ்சி எழுந்து பிறர் நிலத்தும்
செல்லும் படியாம் செழுமை பல உண்டாகும்.

பார்த்ததையே பார்த்துப் பழம் விதமே பார்த்திருந்து
கோத்தவற்றைக் கொண்டு கொண்டு கொட்டிக்
குழப்புதால்
வேர்த்தல் தான் அன்றோ மிகுவதுண்டு? வேறு நிலை
வேறான நோக்கு - வெளிச்சம், இவற்றெதிரே.

பாருது நிற்கின்ற பக்குவத்தைக் கொண்ட களி
பேரூகும். இந்தப் பெரும்பேற்றைக் காண்போம் நாம்.

சற்றெம் நிலையைச் சரிபார்த்துக் கொள்வோமே;
மற்றோர் படைப்பின் மகத்துவத்தை ஆய்வோமே;
உற்றார் உறவார் உணர்விற்பிறந்தவற்றைக்
கற்று மகிழ்வோமே; அன்னவர்கள் காவியத்துட்
பெற்ற அனுபவத்தை நம்பாற் பெயர்த்ததளிக்கும்
தற்றவத்தில் ஈடுபட்டார் நன்றே புரிகின்றார்,

பாட்டினையே பாட்டாய்ப் பெயர்க்கும் பணி பெரிது;
மீட்டும் முதல் நூல் விளைத்தோன் அவன் பட்ட
பாட்டின் வழி ஆம் பெயர்ப்பு மறுபடைப்பே
கேட்டும் உணர்ந்தும் கிறுகிறுத்தும் கண்டதை, நாம்
ஊட்டம் பெறுதற குயிரோடு கொண்டுவந்து
மீட்டும் தமிழில் எனில் மிக்க நன்றி கூரோமோ?

கொழும்பு - 6,

“மஹாகவி”

20-12-63

நீ விரும்பி மனம்வைத்தால் வாழ்வளித்தல் கூடும்

பிரிந்திடவே வேண்டுமடி. முத்தம் ஒன்று வேண்டாம்!
பேசாதே!! என்னிடம் நீ பெறுவதற்கொன் றில்லை.
அரிந்துவிடெம் தொடர்புகளை; சந்திர சூரியர்மேல்
அன்றுசெய்த உறுதிகளை மறந்துவிடு; நாங்கள்
மருந்தளவும் பிணங்கலின்றிப் பிரிகின்றோம் என்ற
மகிழ்ச்சி எனக் குள்ளதடி; இனிமேல் என் றேனும்
திரும்பவும் நாம் சந்தித்தால் முன்னைய நம் காதல்
சிறிதேனும் நம் விழியில் தெரிந்திடலா காது.
ஆவிகுலைந் தவனுடைய மூச்சுடையும் வேளை;
அறிவு மங்க வைத்தியர்கள் கைவிரித்த வேளை.
நாவுலர்ந்து, விக்கலெழ, நிறணிந்து யாரும்
நம்வசமோ தலைவிதி என் றெண்ணும் இந்த வேளை;
நீ விரும்பி மனம் வைத்தால், அவனுடைய சாவை
நிறுத்திவைத்து மறுபடியும் வாழ்வளித்தல் கூடும்.

மைக்கேல் ட்ரேய்ற்றன். 1563 - 1631

பித்தன்,காதலன்,பாவலன்மூவரும்..

பித்தன், காதலன், பாவலன் மூவரும்
கற்பனை இறுகித் திட்பம் ஆகினோர்.
அகன்ற நிரயமும் கொள்ளாப் பேய்களை
அநீவான் ஒருவன். அவனே பித்தன்
எகிப்திய புருவம் ஒன்றிலே எலனின்
எழிலையே காண்பான் காதலன்; கவிஞனின்
சுழலும் மயல் விழி சொர்க்கம் துழாவி
மண்ணிலம் வரைக்கும் வரும். அவன் கற்பனை
அறியாப் பொருள் உருச் சுவடு காணவும்,
கவிஞனின் பேனா கனஉடல் கொடுத்துக்
காற்று நிகர்த்த இன்மைகள் தமையும்
ஊரும் பேரும் உடையன வாக்குமே.

வினாயகம் சேக்கிழார். 1564 - 1616

பரவாயின்மை

சிவப்பியையும் கறுப்பியையும் காதலிக்க வல்லேன்.
சிறுத்தவளும் பெருத்தவளும் காதலிக்க வல்லேன்
உவப்புடையாள் தனிமையினில் என்றாலும், அன்றி
ஊடி விளை யாடுபவள் என்றாலும் நன்றே.
அவள் நாட்டாள் ஆனாலும், நகரத்தா ளேனும்,
அவள் நம்பும் போக்குடையாள், அல்லாள் ஆனாலும்,
தவித்தழுவாள் என்றாலும், தடி போலும் காய்ந்த
தன்மையினாள் ஆனாலும் காதலிக்க வல்லேன்.
எவள் எனினும், நீ எனினும், கற்பில்லாள் எனினும்,
இவள் எனினும், அவள் எனினும் காதலிக்க வல்லேன்.

அது தவிர்ந்த பாவம் உனை நிறைவுசெய்யா தா? நீ
அன்னையர்களை செய்தவையே செய்வது போ தாதா?
முதிய பழம் பாதகங்கள் முடிந்தனவா, என்ன?
முடிந்த பின்னர் புதியவையா தேடுகிறாய்? அன்றி
வதைக்கிறதா ஆண்கள் எல்லாம் மெய்யர் என்ற
உண்மை?
வருந்தாதே. அப்படி நாம் இல்லை. அது வேண்டாம்.

எதை எனினும் கொள்ளைகொள்ளு; கட்டிவைக்க

வேண்டாம்.

என்னை விட்டு விடு - உனது கற்புடைமை யாலே
இதயநுழைந் தூடு செல வந்த வழிப் போக்கன்
எதற்காக உன்கைதி ஆகிவிட வேண்டும்?

இப்பாடல் நெட்டுயிர்த்தேன். ரதிதேவி கேட்டாள்;
இன்பத்தின் கொடுமுடியாம் பல்கவைமேல் ஆணை;
அப்படி நான் இதுவரைக்கும் கேட்டதில்லை! என்றாள்.
அந்நிலைமை ஒழிக என்றாள். பின்பு வந்து சொன்னாள்:
கற்பு நிலை எனும் அனர்த்தம் வேண்டும் என்று நிற்கும்
காதலர்கள் இரண்டொருவர் உள்ளதுண்மை ஆயின்,
இப்பொழுது நான் அவர்க்கும் சொல்லி இருக்க

கின்றேன்:-

இதுகேள்மின்! உண்மையர்கள் நீங்கள். சரி போங்கள்
கற்பில்லார் மாட்டே நீர் உண்மையுடை யோராய்க்
கழிப்பதற்குக் கடவீர் நும் காலத்தை என்று.

மொன் டன், 1572 - 1631

உதயசூரியன்

பரபரத்த கிழமடையா, பகலவனே மூர்க்கா!
படுக்கையறைச் சாளரத்தின் இடுக்குவழித் திரைக்குட்
கரம் நுழைத்தேன் எங்களுக்குத் தொல்லை தரு கின்றாய்
காதலுக்கு மோ உனது கால நெறிச்சட்டம்?
ஒரு கணமும் நில்லாமல் ஓடுகிறாய்? போடா.
ஓட்டிவிடு மாணவரை வீட்டிருந்து வேளைக்கே:
அரசசபை அலுவலரை, அலுத்த தொழி லாளர்களை
அலுவலகத் தெறும்புகளை, அனைவரையும் துரத்திவிடு
பருவங்கள், நாழிகைகள், நாள், வாரம், மாதம் என்ற
பகுப்புகள் ஏன் காதலுக்கு? காலத்தின் கிழிசல் அவை.

உன்கதிர்கள் மதிப்புயர்ந்து வலியன என் றேனோ
உனக்குள்ளே நினைக்கின்றாய்? இமைத்தேனோ ஒழிந்தாய்
என்னவளைக் கண் மூடின காரண இய லாதே
என்பதனால் விட்டுவைத்தேன்; போ, மறுநாள் வந்து
மின்பொலியும் இவள்ளோக்கால் உன் கண்கள் குருடாய்
விடவில்லை யானால் நீ பார்த்து வந்து சொல் எனக்கு,
இந்திய நாடுகள் அணிந்த இணையில்லாத் திரவியங்கள்
இருந்தனவா பழையபடி அங்கங்கே என்பதனை.

அந்த அரசர்களை நீ அதுபற்றிக் கேட்டுப்பார்.
அத்தனையும் இங்கெனது கட்டிலிலே உள என்பார்.

அவள் அட்டா, ராச்சியங்கள் அனைத்தும்! நான்
மன்னன்.

அரசர் பிறர் எங்களைத்தான் பார்த்து நடிக்கின்றார்.
இவர்களது பொன் எல்லாம் காக்காய்ப்பொன்
அப்பா!

இனி என்ன குறை உனக்கிங் குள்ளதன்றோ உலகம்?
கலலை விடு. வயதுசென்று களைத்தாயா, என்ன?

காசினிக்குள் ஒளிகொடுத்தல் உன்னுடைய கடமை
என்றால்

இவளவுதான் உலகமெல்லாம். எங்களுக்குப் பணிபுரி நீ,
இந்த அறைச் சுவர்களெல்லாம் ஆகாயம்; நம்முடைய
பவளமணி மஞ்சம் எனும் மேருவினை வலம் வருக.
பகலவனே! உன்னுடைய பணி எளிதாய் முடிந்துவிடும்.

யோன் டன் 1572—1631.

இனிய காதலி.....

இனிய கா தலி நான் தூர
ஏகுதல் அலுப்பால் அல்ல
உனைவிடச் சிறந்தாள் உள்ளாள்
உலகிதில் என்றும் அல்ல;
கனி மொழி, ஈற்றில் உன்னைக்
கைவிட்டுப் பிரிய வேண்டும்
எனும் அதாற் பகிடிக்காக
இறந்து நான் பழகு கின்றேன்;

நேற்றிர வகன்று போன
ஞாயிறோ இன்று தோன்றும்,
ஆற்றரும் ஆசை, நேயம்,
அறிவில்லை அவனுக் கேணும்,
ஆற்றல் சால் தூண்டல் உண்டே
ஆகையாற் பறந்து முந்தி
ஏற்றமார் வேகத் தோடும்
இங்கு நான் வருவேன், அன்பே!

நல்ல காலத்தை நீட்ட
 நமக்கிங்கே ஆற்றல் இல்லை.
 செல்லவிட்டவற்றை மீட்கச்
 சிறிதும் நாம் வல்லோம் அல்லோம்.
 அல்ல காலம் தான் எம்மை
 அணைக. நாம் அதற்கும் ஆற்றல்,
 நல்குவோம். கலைகள், நீட்சி,
 நமைப்பொரல், பழக்கி வைப்போம்.

நெட்டுயிர்க் கின்ற காலே
 நீ என துயிர் உயிர்ப்பாய்.
 கொட்டுவாய் இரங்கிக் கண்ணீர்
 கொடுமை. என் குருதி வற்றும்.
 ஒட்டுற வதிகம். நான் நீ:
 ஆகையால் உன்னை வாட்டின்
 கட்டுரை பொய் - நீ என்னைக்
 காதலிக் கின்றாய் என்னல்.

ஏங்கும் உன் நெஞ்சம் சற்றும்
 எண்ணற்க என்பால் ஏதும்
 தீங்குறும் என அவ் வச்சம்
 தெய்வத்தாற் பலிக்கக் கூடும்.
 தூங்குதற் பொருட்டே தூரப்
 புரண்டுளோம். ஒருவர் மற்றோர்த்
 தாங்குவோர் ஆயின், அன்றோர்
 சாம்வரை பிரிவ தில்லை.

யோன் டன் 1572—1631-

கண்ணீர் சிந்தாதே

உன்னுடைய முன்னிலையிற் கண்ணீர் சிந்தின்
உயருமடி அதன்மதிப்புள் உருவ மாட்சி
என்னரசீ! கண்ணீரிற் பொறிக்கப் பட்டால்
எத்தனை பொற் காசுபெறும் துளி ஒவ்வொன்றும்?
அன்னவை என் துயர் நிலையின் பலாபலன்கள்.
அப்பாலே செல்நிலைவின் அடையாளங்கள்.
மின்னெழிலே நீ இன்றி வேறு நாட்டில்
விழிநீர் நான் சிந்தின் இது விழிலே அன்றோ?

உருண்டை ஒன்றில் ஆசியா, ஆபிரிக்கா
அமெரிக்கா, ஐரோப்பா என்று கோடு
வரைந்ததனால் இன்மையினை அனைத்து மாக்கி
வையகமாய்க் காட்டிடுவார் புனி நூல் வல்லார்.
திருந்தெழிலே! உனதுருவாற் கண்ணீர் முத்துச்
ஜெக முழுது மாகிவிடும். நமது கண்ணீர்
சொரிந்தமையாற் பெரும்புவியே அமிழ, என்றன்
சொர்க்கம் அந்தப் பிரளயத்திற் கரைந்து போகும்.

கண்ணீர் சிந் தாதே. அக் கடலில் ஆழ்த்திக்
 கையணைப்பிற் கொல்லாதே என்னை; ஆழிந்
 தண்ணீர் உன் கண்ணீரின் பாடம் கேட்டாற்
 சரித்து நொருக் கிடும் எனது கப்பல் தன்னை.
 விண்ணூடு சுழலுகிற கப்ப லுக்குள்
 வெம்மூச்சாற் கொடுமைகளைப் பழக்க வேண்டாம்;
 உள்மூச்சுன் னுடையதென்றன் வெளிமூச் சாகும்;
 ஒரு நெடுமூச் சடுத்தவரின் உயிரை வாங்கும்

மேன் டன் 1572--1631

நாயகியர் பிரிவை முன்னிட்டு

கவையான நாயகிமார் பலர் பிரிந்தார்,
அதுவும் இதோ சொற்ப நாளுள்.
உவமானம் இல்லாத கம்பீரி,
யூலியா; சாபோ என்பாள்
அவள் சூரி — அந்தியா வழவழப்பு
மேனியினாள்; அன்றி வெள்ளைச்
சிவலோகப் பளிங்குருவாள் இனிமையுள்ள
எலெக்ட்ரா; செந் தேன்சொல் பேசும்
மிரியா; பின் கொரியானா புத்தியினை
நளிமாய் விநியோ கிப்பாள்;
பெரிலாவோ டெல்லாரும் போய்விட்டார்.
எரிக்கமீட்டும் தனித்து விட்டேன்,
பிரிவுகளைக் கணக்கிட்டுக் கவலையினை
அளந்துவிட்டுப் பின்னர் சாக!

ரெய்வேற் எரிக் 1591—1674

பழுத்தன செரிகள்

பழுத்தன செரிகள்! பழுத்தன செரிகள்!!
முழு அழகுடையவை; முந்துமின், வாங்குமின்.
எங்கே என்று கேட்டீர்? கேள்மின்:
எனது யூலியா இதழ் முறுவலிக்கும்
சூழலில்; அது தான் செரி வளர் தீவு.
கழலும் ஆண்டு முழுவதும் ஆங்கே
செரிகள் வளர்ந்து சிவந்த
பழுத்து மிளிர்வன. பாங்கெலாம் பார்மினே.

ரெய்வேஸ் எரிக் 1591—1674

பேராண்மை

அட்டாவோ, அட்டா! நான் மூன்று முழு
நாள் அடுத்துக் காதல் செய்தேன்.

தொடருதலும் கூடும் இன்னும் மூன்று நாள்
மழை புயலின் தொல்லை இன்றெல்.

ஞாலம் எங்கும் தேடினும் என்போன்ற
கற்பினை நண்ணிக் காண
காலம் ஒரு நெடுவழியில் இறகொடியும்
நிலைவரையுங் களைக்க வேண்டும்.

என்றலும் அதற்குரிய பெருமை எனக்
குரியதில்லை. இவளி னாலே
அன்றயின் நான் இனைய பேராண்மை
உடையவனாய் ஆக மாட்டேன்.

அவள் கிடைக்க வில்லை என்றால், அந்தமுகம்
இல்லை என்றால், அவள் இடத்தை
எவள் எவளோ பிடித்திருப்பாள் இருபதுமூப்
பதுபேர்கள், குறைந்த பட்சம்!

யோன் சக்ரின் 1609—1642

நாணும் நாயகிக்கு

உலகும் காலமும் போதிய வாம் எனில்
உனது நாணம் ஓர் பாதகம் அன்றிட!
அலகில் நீள் பகல் ஓட்டும் முறைகளை
அமர்ந்து மெல்லென நாங்கள் துணியலாம்
சலச லத்திடும் கங்கைக் கரையிலே
தையல், நீ மணிக் கற்கள் பொறுக்குவாய்
அம்பர் ஆற்றுப் பெருக்கின் அருகிலே
ஆதி ஊழிக்கும் ஆண்டு பத் தின் முன்னர்
வெம்பி என்குறை கூறி உருகி உன்
மீது காதல் நான் கொள்ளுவேன். யூதர்கள்
நம்பல் மாறும் வரைக்கும் அக் காதலை
நங்கை நீயும் மறுக்கலாம். பின்னர் என்
காதற் பூண்டு படர்ந்து மெல் லென்று போய்க்
கண்டம் ஐந்தையும் விஞ்சிப் பரக்கலாம்.
ஓதி உன் விழி நெற்றி பரவலில்
ஒவ்வொன் றுக்கு நூ ரூண்டும், உன் கொங்கைகள்

மீதி வே இரு நூறும், மிகுதிக்கு
மேலும் முப்பதி னாயிரம், மற்றைய
அங்கம் தோறும் ஓர் ஓர் உகம் ஆயினும்
ஆசலாம், உன் இதயம் கடையுகம்
காட்டலாம். இவை தக்கன. நானும் என்
காதல் வீதம் குறைக்கும் விருப்பிலேன்.

காலத் தேரின் பறப்பொலி பின்புறம்
காதில் வந்து வந் தே விழு கின்றதே!
பாலை போலப் பரந்த மா காலம் எம்
பக்க வில் அதோ தோன்றுதற் குள்ளது.
ஏலு மோ உன் அழகினைக் காணல் பின்?
எதிரொ லிக்கும் என் கீதம் புதை குழிச்
சலவைக் கல்லில் ஒலிப்பதும் இல்லையாம்.
தாங்கிக் காத்த உன் கன்னிமை உண்பவை
நெளி பு முக்களாம். நின் புது மானமும்
நிலத்துத் தூசி. என் காமமும் நீறு தான்,
குழி சிறந்த தனியிட மாயினும்
கூடி அங்கு முயங்குவோர் யாருமே
இல்லை என்றுதான் எண்ணுகி ரேன் அடி.

காலை மென்பனி வாலிப வண்ணம் உன்
கட்டு டல்மிசை தோலில் உறைகையில்
சால வேட்கைகொள் ஆவிக் கணக்கனல்
சரீர நுண் துளை தோறும் உயிர்க்கையில்
ஏலு மான இப் போதில் நாம் ஆடுவோம்-
எட்டிக் கொத்திப் பறக்கும் புள் போல நாம்

காலம் என்பதைக் கவ்வி விழுங்குவோம்,
காத்துச் சோர்ந்து கலங்குதல் இன்றியே;
எங்கள் ஆற்றல் இனிமை முழுதையும்
எடுத்து ருட்டிய பந்தினை வாழ்வெனும்
சங்கி லித்த இரும்புப் படலைக்குள்
தள்ளி ஓட்டி எம் இன்பம் பிடுங்குவோம்,
இங்ஙனம், கதி ரோனை நிறுத்துதல்
இயல்வ தன்றெனில், ஓட்டித் துரத்துவோம்.

அன்ட்ரூ மாவெல் 1621--1678

காதற்கா

காதற்பூங் காநோக்கிப் போனேன்: முன்னர்
காணாத காட்சி ஒன்று கண்டேன்; பல்லின்
மீதில் நான் முன்னரெலாம் மகிழ்ச்சி பொங்க
விளையாடும் இடத்தில் ஒரு கோயில் கண்டேன்.

கதவுகளில் 'நுழையாதே' என்ற சொல்லுக்
காப்பிட்ட பூட்டுடனே காட்சி நல்க,
மதுரமலர் பல கொண்ட காதற் கா மேல்
வைத்தேன் என் பார்வையினைத் திசை திருப்பி.

புதைகுழிகள் கல்லறைகள் நிறைய ஆங்கே
பூ இருக்கத் தக்க இடம் எங்கும் கண்டேன்;
மதகுருக்கள் கருஞ்சட்டை யொடு நடந்தென்
மகிழ்வாசை முட்கொடியாற் பிணித்தல்
கண்டேன்.

வில்லியம் பிளேக் 1757—1827

நோய்ப்பட்ட ரோசா

ரோசா நீ ஓர் நோயாளி;
காணா வாறே இரவுகளில்
முகம் புயலில் அலை புழு உன்
செம்மை ம்கிழ்வுச் சேக்கையினைக்

கண்டு கொண்டு விட்டது பார்;
களவுக் காதல் உன் வாழ்வை
உண்டுண் டழிக்கும் ஐயையோ!
ஓழித்துத் தொலைக்கும் நோய்ப்படுத்தி.

வில்லியம் பிளேக் 1757—1827

நச்சுமரம்

கோபம் கொண்டேன் தோழன் மீதில்;
கோபம் சொன்னேன்; குளிர்ந்து தீர்ந்தது;
கோபம் கொண்டேன் தீய பகைவனில்;
கூறினேன் அல்லேன்; வளர்ந்தது கோபம்.

அச்சத் துடனே அதற்கு நீர் வார்த்தேன்;
அல்லும் பகலும் கண்ணீர் ஊற்றினேன்;
எத்தும் சூதும் இயைந்த முறுவலாம்
எறிக்கும் வெயிலை அதற்குப் பாய்ச்சினேன்.

அல்லும் பகலும் வளர்ந்து வளர்ந்தே
அழகிய அப்பிட் பழத்தைத் தந்தேன்
இல்லில் இருந்ததை எதிரி கண்டான்;
என்பழம் என்பதும் அறிந்து கொண்டான்.

இருட்டுச் சூழ்ந்ததும் தோட்டத் துள்ளே
எவரும் காண வகையில் நுழைந்தான்;
மரத்தின் கீழே காலையிற் கிடந்த
மாற்றான் உடலை மசிழ்வுடன் கண்டேன்.

வில்லியம் பிளேக் 1757--1827

இதயத்தின் இளவேனில்

மனிதனின் தந்தை பிள்ளையே ஆவான்.
என்வாழ் நாட்கள் ஒன்றுடன் மற்றதும்
இயற்கைப் பக்தியால் இணைவதை விரும்புவேன்.

புல் நிலமும், புதர், ஓடை, பூமி, பொதுப்
பொருள் யாவும் காணுங் காலை
எல்லாமே வான் ஒளியை, புதுக்கனவின்
திருப்புகழை அணிந்து தோன்றும்.
இல்லை, இல்லை—அது இறந்த காலம் இன்றோ
இரவு பகல் எது பார்த்த தாலும்
முன்னொருகாற் கண்டவற்றைக் காணுகிலேன்
அவை கதையாய் முடிந்து போன.

வானவில்கள் வந்து செல்லும். தாமரையோ
அழகியது; மகிழ்ச்சி பொங்க
மோன முழு வெறும் வெளியில் மதி குனிந்து
நீர் பார்க்கும், இரவிலே, விண்
மீனின் ஒளி மிளிருகையில்; வேனில் மிக
இனியதுதான் எனினும் எங்கு
நான் செலினும் புவிக்குரிய புகழ்பழமை
நழுவுதலே காணு கின்றேன்.

புள்ளினங்கள் இன்ப இசை பண்ணுகையில்
 மிருதங்கம் தாளம் போடத்
 துள்ளுவன போல் மறிகள் துடிப்புடனே
 இயங்குகையில் - துயரம் ஒன்று
 மெள்ள என்னுள் எழும். சமயம் பார்த்ததனை
 வெளிப்படுத்தின் ஆறு தல்தான்!
 கொள்ளுகிறேன் மறுபடியும் வலிமை. அதோ,
 கொடு முடியில் அருவி வீழ்ச்சி!!

அவ்வொலியின் எதிரொலி நீள் மலை அதிர் த்தல்
 கேட்கின்றேன். அடடா, துக்கம்
 எவ்விதமும் இப்பருவ எழுச்சியினைப்
 பிழைப்பதற்கு விடவே மாட்டேன்.
 உவ்வெனும் காற் றுறங்குகிற மருதநிலம்
 இருந்துவரும். பூமி, ஆழி
 எவ்விடமும் ஆனந்தம்! இதயத்தின்
 வசந்தமடா, இன்பம்! இன்பம்!!

விலங்கெல்லாம் விடுமுறையாம். இன்பமெனும்
 பிள்ளை! எனைச் சுற்றி வந்து
 பலங்கொண்டு கூவுக நீ, மகிழ்வு மிக்க
 இடைச்சிறுவா! வா, வா, காதில்
 நலம்பொலியும் ஒலி விழட்டும், ஆசி பெற்ற
 உயிர்காள் நும் நாதம் நாதம் கேட்டேன்.
 கலந்துமக்குட் பேசுகிறீர். வான் உமது
 விழாக் கண்டு களிப்புக் கொள்ளும்.

முடி உளதென் தலை மீதில் உம் களிப்பின்
 முழுமையெலாம் உணரு கின்றேன்.

நெடுமலையின் சாரலெங்கும் சிறுவர்கள் பூக்
கொய்கையிலே, நிலமே இந்த
நடுவசந்த இன் காலே நயக்கையிலே,
நான் மட்டும் முணுமுணுத்தால்,
படுகெடுநாள இது; வேனில் மென்மையொளி
பாய்கிறது பார்க்கி நேன் நான்.

அன்பின் அணைப் பிணிற் பிள்ளை அதோ துள்ளும்
ஆனந்தம் கேட்கின் நேன் நான்.
என்னிருகண் கண்டதொரு மரமும் ஒரு
வயல்வெளியும் எனிலோ ஏங்கி
முன்னிருந்து மறைந்த ஒன்றைப் பேசுவன.
காலடியில் முருக்கம் பூவும்
இன்னதையே பேசுவன. ஒளிப்புகழும்
கனவு மின்னும் எங்கே இன்று?

உறங்கி விழிப் பது பிறப்பு மறந்து நினைப்
பதும் அதுவே. எம் ஆன் மாவாம்
சிறந்த உடு வேறெங்கோ மறைந்த ஒன்று.
தொலைவிருந்து திரும்பி எல்லாம்
மறந்துவிடா நிலமையிலே வருவதொன்று.
வறியதன்று; தெய்வ வீட்டின்
திறம் புகழ்ச்சி ஒளி முகில்கள் உடுத்துவரு
கின்றவர் நாம்,
தெய்வக் கோலம்

எம்புடையில் உள்ளதெங்கள் குழந்தைமையில்,
வளருகிற இளங்கா லத்தில்
வெஞ்சிறையில் இருட்டு நிழல் மூடுவன.
என்னும் அந்த இன்ப ஊற்றைக்

கண்பருகும். இளவல் இன்னும் இயற்கையது
குரு ஆவான்.
கன தூ ரம் தான்
அம்புவியில் நடப்பதற்காய் உளதெனினும்
தூய ஒளி கூடப் போகும்.

மனிதநிலை எய்திவிடின இவ்வொளியும்
இறந்து பொதுப் பகலில் மங்கும்.
இனிமை பலப் பல உண்டு நிலநல்லாள்
மடி மீதில். இவளோ என்றால்
கனிவுடனே தாய் போல வளர்த்துவரும்
செவிலி; தன்னால் இயன்ற மட்டும்
முனைகின்றாள், மனிதனது மூலநல
மாளிகையை மறக்க வைக்க.

அறுவயதுக் குழந்தை புது ஆனந்தத்
திடை அமைதல் காண்பீர். அன்னை
முறுவலொடு தரு முத்தம்; தந்தை விழி
ஒளிப்பாய்வு முதல சூழ
உறுவதையும் அவன்கையின் வினைத்திறனின்
மத்தியிலும் அவனைக்காண்க;
நிறைகனவின் பெறுபேராய்க் காலடியில்
திட்டிவைத்த திட்டம் காண்க.

திருமணத்து நாயனத்தில், மரணஒலிப்
பிலாக்கணத்தில், சித்தம் சேர்த்துப்
பெருகுகளி மிகு பாவும், உருகல் நிறை
அழுபாவும் பேசும் நாவில்
பொருதல்களும், அலுவல்களும் காதல்களும்,

பொருளாக்கிப் பேசு கின்றான்
பெருமையுடன் இவை உதறி வேறொரு பா
கம் கொளவும் தயங்க மாட்டான்.

தொழில் முழுதும் நடிகர் தொழில் எனுமாறு
யாவரையும் போல் நடித்துக்
கிழவயது வேடம் ஒன்றும் நகைச்சுவைக்காய்
ஏற்றிடுவான், கேலிப் பாங்காய்.
முழுமைஎழில், உயர் மகிமை பொய்த்து வெளிக்
காட்டுகிற தோற்றம் பூண்ட
பழ முனிவ! குருடேமை செவிடர்களின்
இடைநடுவே பார்ப்போன் நீயே.

புதைகுழியின் இருளிடையே பல இரவாய்
நாம்கேடும் உண்மை யாவும்
நிதநிலையின் சதாசித்த நிட்டையினால்
காண்பவன் நீ—அருளா னந்தப்
பதம்சையே வீற்றிருக்கும் பலமிகுந்த
ஞானியடா; உன்மீ தன்றோ
முதல் முழுமை ஆண்டவனின் இறவாமை
விடாநோக்கு முனைந்து பார்க்கும்.

(பகல் உணர்வும் ஒளியும் இலாப் புதைகுழியும்
உன்மட்டிற் பள்ளி மஞ்சம்.
அகம் நுழைந்த சிந்தனையில் ஆழுவதற்
கேற்ற இடம் ஆகும்) ஆயின்
மிக உயர்ந்த விண்ணுலகின் ஆற்றலுடை
மேதை! எதற் காசு மண்ணின
நுகம் எடுத்து நீயாகப் பூட்டுகிறாய்

உன் தோளில், நோகு மாறு ?

அருள் கொடுத்த வரம் அழிக்க ஆண்டுகளைத்
தூண்டுவதேன், ஐயா! இந்தப்
பெருநிலத்து வரன்முறைகள் உன்முதுகிற்
சுமை ஏற்றும்—கனத்த பாரம்,
நரை பனிபோற் கனப்புடைய, ஓரளவு
வாழ்க்கையைப்போல் ஆழம் உள்ள
சிரமமிக்க பாரம் அது. சிறுபிள்ளை
நீ அதனை விரும்புவாயோ?

கனிந்த தணல் போல் மினுக்கும் இன்பமே
நீ கடுகிக் கவரந்தா யேனும்
நினைந்திருக்கும் இயற்கை இன்னும். நேற்றையஞா
பகம் நிதமும் ஆசி பேசும்.
முனைந்து தொழில் புரிகையிலும், ஓய்கையிலும்
பிள்ளைமையின் இன்ப மான
மனம் எதற்கும் அடங்காமற் சுதந்திரமாய்ப்
பறக்கும் அந்த மாண்பால் அல்ல...

இதயமிசை எழுந்தருளும் எளிமை மிக்க
அன்புமதம் நோக்கி அல்ல....
புதிய பல தென்புகளின் பொலிவினையும்
கண்டல்ல போன வாழ்வின்
இத நினைவை விரும்புவதும், இசைபாடி
ஏத்துவதும், நன்றி சொல்லி!
அவை தவிர வேறு பல காரணங்கள்
உளவன்றே, ஆசை கொள்ள.

எம்மை விட்டு நழுவுகிற உணர்வுகளை,
 புறப்பொருளை, மறைகை தம்மை'
 நம்முணர்வின் அந்தத்தில் உள்ள ஒரு
 பெரும்படைப்பின் நம்ப வின்மைத்
 தன்மையினை விடாப்பிடியாய் நுழைந்தாயும்
 வினாவல்களின் பொருட்டே யாகும்!

வெம்மையொடும் வியப்பினோடும் சின்னன் வாழ்
 நம்மியல்பு விதிர்க்கு மாறு
 மேன்மைமிக்க உள்ளுணர்வு மினிர்வதனால்!
 விளங்காத நிழலாய் நிற்கும்
 பான்மையுள்ள ஞாபகமும் மூல அன்பும்
 பகலுக்கோர் ஒளியூற்ற ருக,
 ஞானதரி சனத்துக்கு நாயகமாய்
 நமக்கவைகள் அமைத லாலே;

மோனமுழு சதாகால முத்தியிலோர்
 சிறுதுளியாம் முகூர்த்த மாக்கிச்
 சத்தமிடும் நம்முடைய ஆண்டுகளைக்
 காட்டுகிற சக்தியாகும்,
 சுத்த சுக இளமைநிலைப் பழநினைவுப்
 படிமங்கள் தோன்றி நின்றே
 எத்திறத்தும் அழியாத சக்தியமாய்—
 உதாசினம், முயற்சி இன்ப
 சத்துருவாய் உள்ளவைகள், சிறுவர்நிலை
 வளர்ந்த நிலை எல்லாம் கூடி
 இல்லாமல் ஒழிப்பதற்கும் இயலாத
 உண்மை அவை.

என்ப தாலே
 மெல்லியல்பு மிளிருகிற பருவத்தில்
 உள்நாட்டில், தொலைவின் கண்ணே
 எல்லையிலாப் பரகடலுக் கிப்பாலே
 உள்ளோம் நாம். எனினும் ஆன்மா
 நல்ல அந்தக் கடல் பார்க்கும்
 வல்லமையை உடையதுதான் நன்று! நன்று!!

அள்ளி எழுந் துருளும் அந்த அலைகடலை
 ஒருகணத்திற் கடந்து சென்று
 பிள்ளைகளின் ஆடல்களை அதன்கரையிற்
 கண்டுவக்கும் ஆன்மா - ஆமாம்!
 புள்ளினங்கள் இன்பஇசை பண்ணட்டும்;
 மிருதங்கம் தாளம் போடத்
 துள்ளுவன போல் மறிகள் துடிப்புடனே
 இயங்கட்டும், துரித மாசு.

இன்றுங்கள் இதயத்தில் இளவேனில்.
 ஆனந்த எழுச்சி யாலே
 நன்று குழல் ஊதுகிறீர் ஆடுகிறீர்—
 உங்களுடன் நானும் ஆட
 என்று மிசை எழுகின்ற எண்ணமுடன்
 களிக்கின்றேன். இன்பம்! இன்பம்!!
 முன் ஒளிர்ந்த துலக்கம் இன்று மங்கலுற்று
 மயங்கிற்றே! ஆயின், என்ன?

புல் நிலத்தின் சீர்த்தியையும், பூக்குலத்தின்
 சீர்த்தியையும், புகழ்ச்சி மிக்க

நல்ல அந்தப் பழநாளும் மீட்க இனி
இயலாதே! ஆயின், என்ன?
அல்லலுறோம், அதற்காக. எஞ்சியதைக்
கொண்டு பலம் பெறுவோம்.

இப்போ

தில்லை எனினும் முன்னம் இருந்தமையால்
என்றும் உள்ள அநாதி ஆர்வம்.
மனிததுன்பம் வளர்த்துவிடும் தேறுதல்கள்,
மரணத்தின் ஊடும் பார்க்கும்
புனிதமதம் - தத்துவத்து விசாரத்தை
அழைத்து வந்து போகும் ஆண்டு,
இனையவற்றிற் பலம் காண்போம்.
ஊற்றுகளே,

புல்லிலங்காள், புதர்காள், குன்றே!
தனிமைபெற்றுக் கழன்றதெங்கள் அன்பென்ற
சகுனங்கள் தருதல் வேண்டாம்.

ஆயினும் என் இதயத்தே உம் வலிமை
உணர்கின்றேன். ஆழ்ந்து கீழே
போயிருந்து நுகருகிற பழக்கத்தின்
தீவிரம்தான் குறைந்த தேனும்;
வாய்க் காலின் வரைந்திறங்கும் ஆறுகளை
உவக்கின்றேன், அவற்றைப் போன்ற
நோக்கோடு துள்ளி அச் சூதறியா
ஒளிநாளிற் குறைவா யேனும்!

மரணத்தைப் பார்த்திருந்த இருவிழியின்
சோகநிறம் போல மேகம்
இரவி படும் போததனைச் சூழ்ந்திருக்கும்.
ஒட்டமொன்றை முடித்து வென்றோம்.
இருதயமே, நன்றி. எம்மை வாழவைப்பாய்
பய, இன்ப மென்மை யாலே.
ஒரு சிறு பூ வே எனக்குக் கண்ணீர்க்கும்
விஞ்சிய ஆழ் போதம் ஊட்டும்.

வில்லியம் வேட்சேத் 1770—1805

மென்குரல்கள் மாய்ந்த பிறகும்

மென்குரல்கள் மாய்ந்த பிறகும் நினைவினிலே
இன்னிசைகள் நின்ற அதிர்வு நிலைத்திருக்கும்.
பொன்மலர்கள் நோய்ப்பட்டுப் போனாலும்,
வாசனைகள்
தம்மியல்பால் ஊக்கும் உணர்வுகளில் வாழ்ந்திருக்கும்.

ரோசா இறந்துவிடின் ரோசிலைகள் காதலிக்கு
மஞ்சம் அமைக்கக் குவிக்கப் படுவனவாம்;
ஆசைத் திருக்காதல்—அன்பே! நீ போனபின் உன்
எண்ணங்கள் மீதில் இயைந்து துயில்வனவாம்.

மெலி 1792—1822

ஓடம் ஓட்டிச் செல்லவே வேண்டாம்

சரி, இனி இரவிலே அத்தனை பிந்தி நாம்
ஓடம் ஓட்டிச் செல்லவே வேண்டாம்,
இருதயம் முன்போற் காதல தாயினும்
எழுமதி முன்போல் ஒளி உள தாயினும்.

விரைவாய் உறையினும் வாள் தேய் கின்றதே!
உயிரே நெஞ்சினை உறுத்தித் தேய்ப்பதாம்;
இருதயம் மூச்சு விடுதற் கோய்வதும்
காதலும் ஆறுதல் பெறுவதும் வேண்டும்.

காதலித் தற்கே இரவுக ளாயினும்,
சுடுகியே வருவன பகல்களும் ஆயினும்,
சீதள நிலவிலே இருவரு மாக
ஓடம் ஓட்டிச் செல்லவே வேண்டாம்

வயதன் 1788—1824

அழகிடையே நடைபயில்வாள்

முகிலறியாச் சுவாத்தியத்து மீன் மிளிரும் வான்படைத்த
முன்னிரவுப் பொழுதினைப் போல் அழகிடையே நடை
பயில்வாள்.

தகதகப்பில்; இருளிலுள்ள தனிச்சிறப்பு யாவையுமே
சகலமுமே அவள் உருவிற், கருவிழியிற் சந்திக்கும்.
மிகுபகட்டு நாள்களுக்கு விண்மறுக்கும் மெல்லொளியின்
மெதுமையிலே பதப்பட்டாள் போல் அழகில் நடை
பயில்வாள்,

சுரிகுழலின் புரியிடையே தோன்றி அலை பாய்பவற்றில்.
சுடர்முகத்தின் மீதில் எல்லாம் பதுங்கி ஒளி சார்பவற்றில்
ஒரு நிழல் சந் றதிகமென்றால், ஒரு கதிர் போ தா
தென்றால்,
உவமையிலா அவளுடைய நளின எழில் அரைகுறையாம்
கருதுகிற இனிமை பயில் சாந்தமலி எண்ணங்கள்
தாம் வதியும் இடத்தருமை, தூய்மைகளைப் புலப்ப
டுத்தும்.

மென்மையுடன் அமைதிபயில் கதை பேசும் கன்னங்கள்
மீதும் அவள் புருவத்தும் மீதும் உறைந் துலகினையே
வென்றிகொளும் புன்முறுவல், மிளிர் குளிர்மை
மென்னிறங்கள்,
மிகுநலத்திற் செலவான பகல்களினைக் கூறுவன.
அம்புனியின் மேல் உள்ள அனைத்துடனும் அமைதி கொளும்
அவள் உளத்தின் களங்கமிலா அன்பினிமை கூறுவன.

பைரன் 17788—1824

என்னுடைய ஆசை

அந்த அறைக்குள் நுழைதல் என்னுடைய ஆசை, அப்பாலே தூண் வரிசை நெடுவழியில் முடக்கின் அந்தலையில் இருக்கிறது நெஞ்சகத்துட் கோயில், ஆதலினால் எழுதுகிறேன்; சொல், கவிதை சாவி. அன்புசெய்தல் மற்றும் ஒரு வழி; ஆனால் அதுவோ அத்தனை நிச்சயம் இல்லை. அக்கினி ஒன்றுண்டு. பின்புறத்திற் பேழை ஒன்றிற் சத்தியம் அங்குண்டு. பேசாமல் சிலவேளை நான் கதவை அணுகின் காற்றடிக்கும்; தீக்குச்சி அணைந்துவரும். திகைப்பேன். கண்டுகொள்வேன் சில நேரம் திறப்பதற்குச் சாவி. போட்டதனைத் திருப்பி இரண்டங்குலங்கள் திறக்க மணி அடிக்கும். யாரேனும் அழைப்பார்கள்—தீ, தீ! கூச்சல் பல கைமறிக்கும் நான் எதுவும் கானேன், குதித்திறங்கிப் படிவழியே மீண்டும் இருந்தழுவேன்.

யோன் லெஃமான் 1907-

ஒரு வரம்

சுருட்டுக்கடை வேண்டும்—எனக்கொரு
சுருட்டுக்கடை வேண்டும்.
இருட்டுக்குக் காவலனே—அப்பனே
தேவா சனீசுரனே—எனக்கொரு
சுருட்டுக்கடை வேண்டும்.

தட்டில் அடுக்கடுக்காய்ப்—புகையிலை
தாங்கி அமைந்திருக்கும்
பெட்டிகள் வெள்ளியிலே—கிடந்தங்கு
பேரொளி வீச வேண்டும்.

சுங்கான் புகையிலையும்—சுதியான
சுதுமலை யிற்சுருட்டும்.
அங்காந்து கொள்ளத் தூண்டி—அழைக்கிற
அம்பன் புகையிலையும்

கொஞ்சம் துருப்பிடித்த—தராசொன்றும்
கொண்டு தரவேண்டும்.
வஞ்சப் பொதுமகளிர்—சொட்டை செகல

வந்து செலல் வேண்டும்—அவர்கள்
தங்கள் குழல் திருத்தித்—தலையினைச்
சாய்த்துச் செலல் வேண்டும்.

முழுப்பொழுதும் சிறிதும்—ஓய்வின்றி
முனைக்கு வேலை தரும்
எழுத்துத் தொழில் தவிர—அருளுவாய்
எந்தத் தொழில் எனினும்.
திருட்டுக்குக் காவலனே—அப்பனே
தேவா சனீசுரனே!
கருட்டுக்கடை வேண்டும்—எனக்கென்று
சொந்தமாய் என்பொறுப்பில்—எனக்கொரு
கருட்டுக்கடை வேண்டும்.

சென்னை. 1885-

POETS INCLUDED IN THIS
VOLUME

Michael Drayton

William Shakespeare

John Donne

Robert Herrick

John Suckling

Andrew Marvell

William Blake

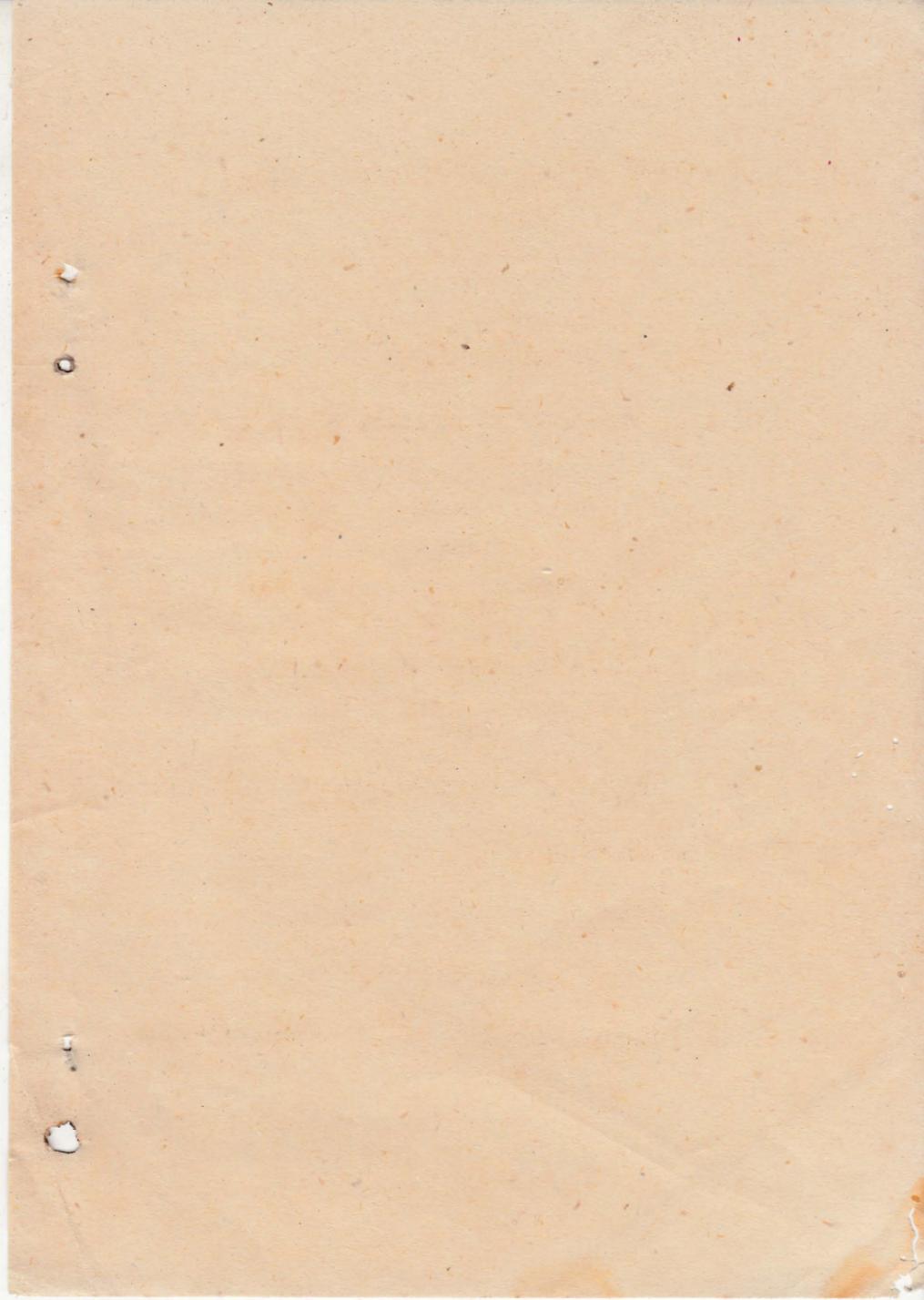
William Wordsworth

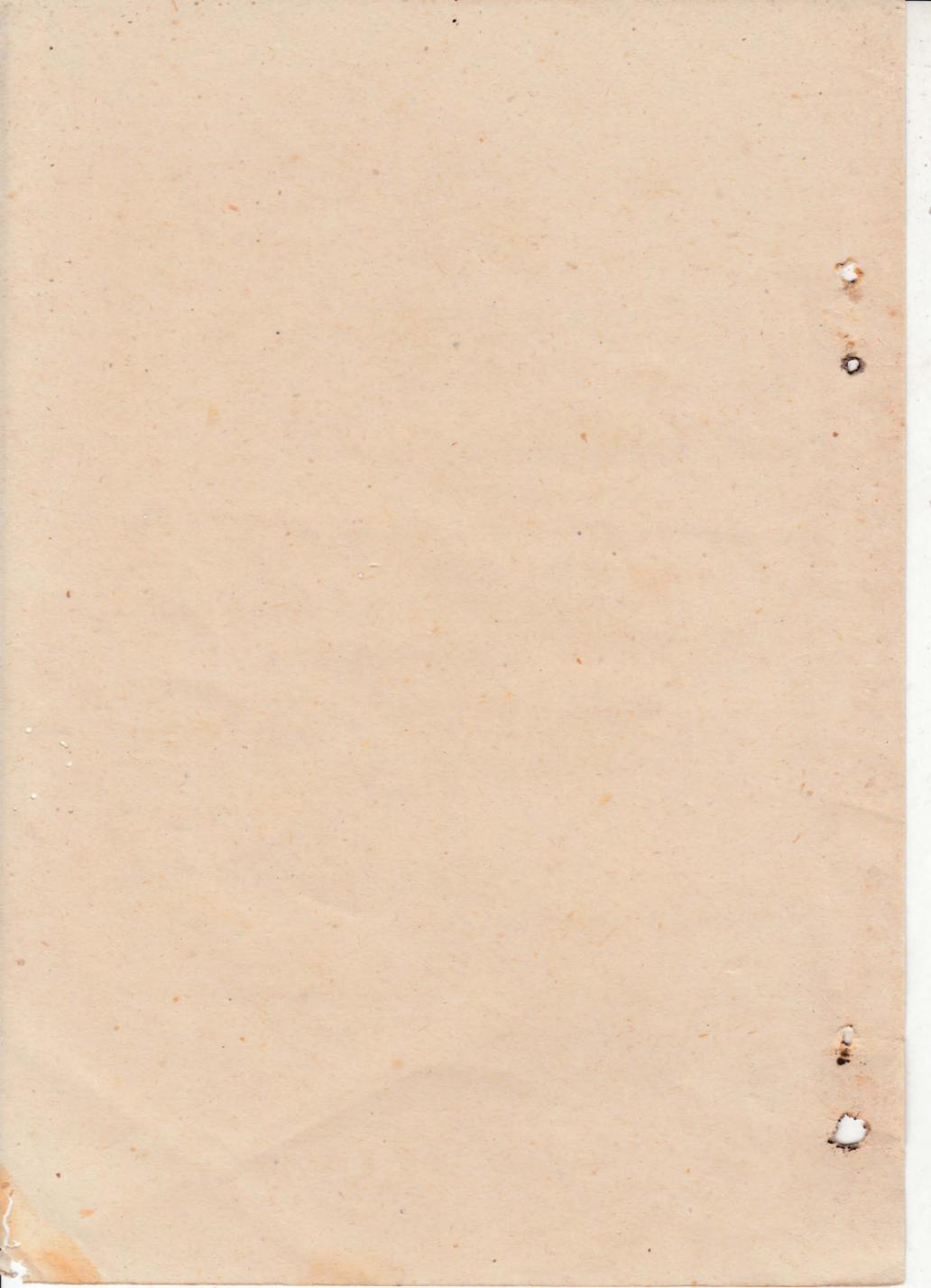
Shelley

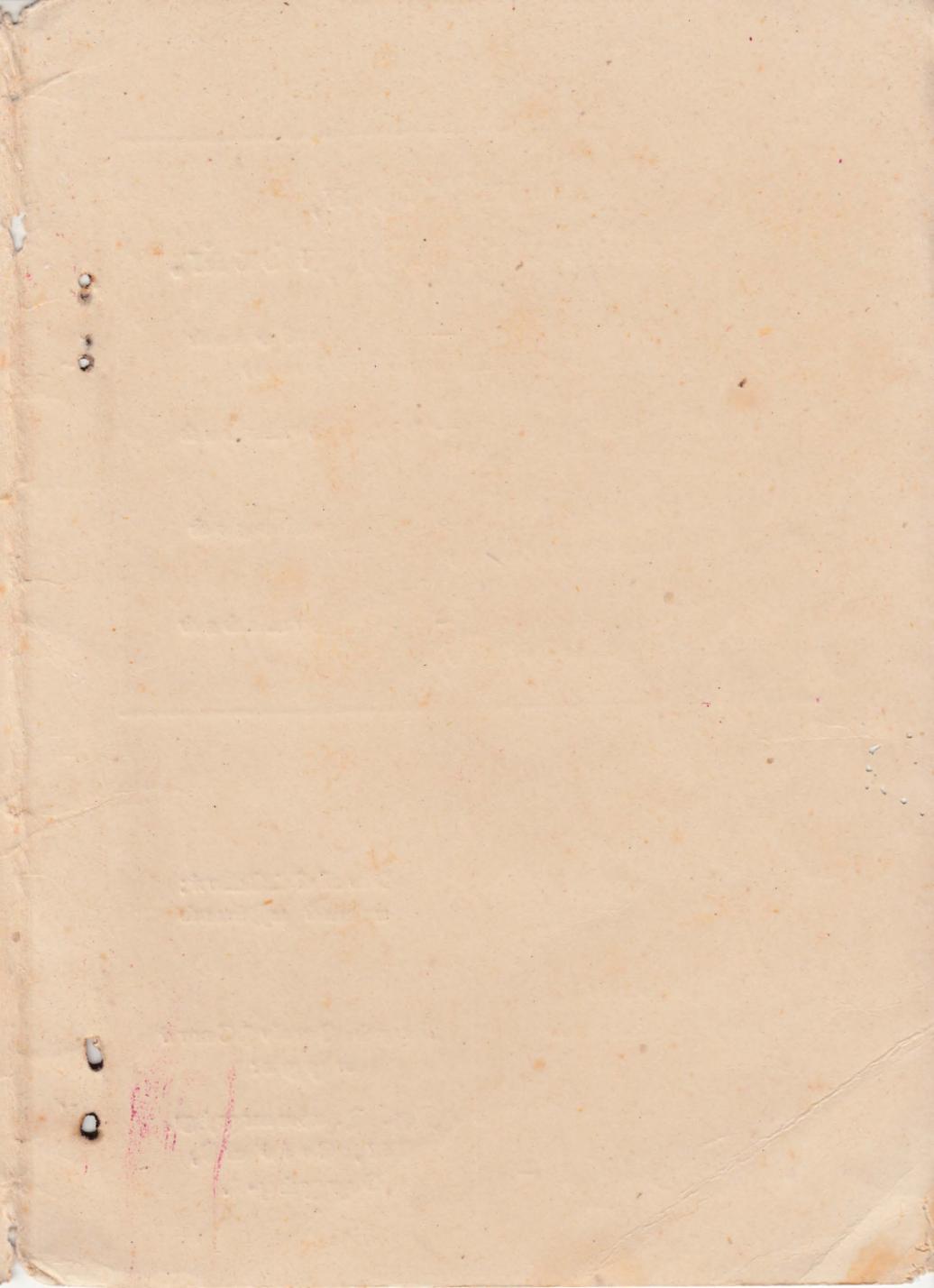
Byron

John Lehmann

Ezra Pound

**தயாராகின்றன,
முருகையனின் பிறநூல்கள்.**

1	நெடும்பகல்
(எழுத்தாளர் கூட்டுறவுப் பதிப்பகம்)	—	கவிதைகள்
2	கலைக்கடல்
(பாவலர் பதிப்பகம்)	—	நாடகங்கள்
3	விழாத்தமிழ்
(பாவலர் பதிப்பகம்)	—	கவிதைகள்
4	திரை
(பாவலர் பதிப்பகம்)	—	நாடகங்கள்

ஒரு வரம்

**முருகையன்
மொழிபெயர்ப்புக்கள்**

விலை ரூபா 1/-

**வெளியிட்டோர்:
பாவலர் பதிப்பகம்**

**விவரம் வேண்டுவோர்
எழுதுக**

**திரு. இ. சரவணமுத்து,
151, சேர்ச் வீதி,
கொழும்பு-2.**